

що почалась значно перед здобуттям Царгорода. В повнійшій поясненню гуманізма лежалоб і витолкування антигуманістичного напрямку краківської академії та її упадку. Таж і в пізнійших часах в тій інституції пережувано майже виключно „клясицизм“!

Зрештою, як сказано, розвідка проф. Кокорудза — удачна популяризація для молодіжи, яка може і повинна-б займати справоздання наших середніх шкіл.

С. Т.

Franciszek Piekosiński — Sądownictwo w Polsce wieków średnich, Краків, 1898, ст. 34 (передрук з XXXV т. Rozpraw).

Коротко, конспективно і вповні догматично на сих двох аркушах краківський професор зачеркує систему судів в Польщі до к. XV в. Праця дуже пожадана, бо заповняє в часті прогалину, яку має польська наукова література на полі історії управи взагалі. Для нас вона інтересна — як взагалі історія польських інституцій, запроваджених потім на Русі. Відмін польського судівництва на Русі автор не дотикає.

Статя має в титулі додаток — розділ I; автор заповідає таким часом дальші часті — по історії процесу. Виклад ясний і ядерний. В перегляд відмінних поглядів автор не запускаєт ся, літератури не подає, обмежаючись або големи цитатами документів, або часом — переказуючи зміст важнійших для історії інституції казусів. При теперішнім, мало висвітленім ще стані історії польських інституцій такий догматизм, розумієт ся, не дуже на місці, особливо коли річ іде про генезу певного інститута. Не раз в категоричній формі стрічаємо тут погляди, які повинні виступати що найбільше в формі обережної гіпотези. Лехітська теорія автора входить в гру також, але взагалі на представлення історії сих інститутів мало впливає.

М. Г.

Statut Litewski drugiej redakcyi (1566). — Statutum Lituanicum aeterius editiones (1566) (Editio Collegii juridici Academiae Litterarum Cracoviensis. Collectanea ex Archivum Collegii juridici t. VII — Archiwum Komisji Prawniczej, t. VII), Краків, 1900, ст. 70+568.

F. Piekosiński — Statut Litewski, Część I (Rozprawy Akademii Umiejętności, wydz. histor.-filoz. т. XXXIX, Краків, 1900, ст. 61—30).

Принципи історичної методології наказують між иньшим кожду подію, кождий учинок оцінювати на тлі його окруження. Се правило, пригадане м. н. і д. Пекосіньским в зацитованій його розправі, при порів-